

Pris, end Skibsfarten kan befordre dem, ja, saa havde vi naturligvis Lov til at gøre det. Men hvis der ikke findes saadanne Hensyn, kan vi umuligt sige, at det er i Statskassens Interesse at konkurrere med Skibsfarten her i Landet, saa at der ikke kan sejles. Det vil blive til Tab ikke alene for Skibsfarten, men for selve Jernbandedriften. Jeg har før gjort disse Betragtninger gældende og ønsker at gøre det igen. Hvor vi har Statsdrift, maa vi være varssomme med at benytte den paa en saadan Maade, at vi derved tilintetgør de ganske naturlige Betingelser for, at de øvrige Næringsveje kan trives i Landet, og særlig den Næringsvej, som vi næsten alle ved passende Lejligheder plejer at udtrykke vor store Sympati for, nemlig Søfarten.

Af de øvrige dels Samraad, dels Forslag, som der var Grund til at omtale, skal jeg kort omtale Ændringsforslag Nr. 16, hvorved man fra socialdemokratisk Side foreslaar at nedsætte Bevillingen med et Beløb, som er bestemt til Lønning for to Værkmestre af 2den Grad. Jeg kan ikke gaa med til dette Forslag og maa tilraade at stemme imod det. Jeg har aldrig hørt det motivere paa anden Maade, end at der var tilsynshavende nok. Jeg tror, den højtærede Minister har godtgjort, at det er der ikke efter almindelige Begreber, men jeg forstaar det saadan, at der er tilsynshavende nok efter Arbejdernes Mening. Men det er noget, jeg ikke kan lægge saa overmaade megen Vægt paa, for det er mig ikke ubekendt, at Arbejderne i Almindelighed og socialdemokratiske Arbejdere maaske i Særdeleshed finder, at Tilsyn med dem er af det onde, at de meget godt kan klare sig selv, at Mestre eller Formænd skal man helst være fri for. Jeg tror nu ikke, det er hensigtsmæssigt; med al Respekt for den enkeltes Samvittighedsfuldhed tror jeg ikke, det er heldigt. Baade har man sin Svagheit, og man har, naar man ingen tilsynsførende har, aaben Adgang til at følge visse Teorier, som det ikke er heldigt bliver fulgt. Og i det hele taget ser jeg ikke andet, end at de af Ministeren fremførte Grunde for Forøgelsen af de tilsynsførendes Antal er fornuftige og rimelige, ligesom jeg vil tilføje, at jeg i det hele taget i min Virksomhed i Finansudvalget er overmaade tilbøjelig til at bøje mig for den Sagkundskab, en Minister, der er udrustet med alle de Hjælpemidler, som staar til hans Raadighed, fører frem, naar det drejer sig om et saadant Anliggende som Driften af et Værksted eller hvilket

som helst andet, med Hensyn til hvilket vi, naar vi skal være ganske ærlige, maa tilstaa for os selv, at det har ingen af os 15 Medlemmer personlig nogen Forstand paa. Det vil være rigtigt der at rette sig efter den Anvisning, Administrationen giver, naar vi ikke enten har særlige Forudsætninger eller paa en eller anden Maade bliver informeret saaledes, at vi er i Stand til sagligt og grundigt at nedslaa de Motiver, Ministeren har ført frem. Jeg føler mig overbevist af disse Motiver og agter altsaa for mit Vedkommende — og jeg er sikker paa, at jeg der taler paa mit Partis Vegne — at stemme imod dette Ændringsforslag.

Jeg skal dernæst berøre Spørgsmaalet om Jernbanearbejdernes Løn, de til Forhøjelse af denne Løn sigtende Ændringsforslag — Nr. 2—15 og Nr. 17, som er fremsat af den højtærede Minister — og det Underændringsforslag, som de socialdemokratiske og radikale Medlemmer af Udvalget har stillet under Nr. 18, til Forhøjelse af de i nævnte Ændringsforslag foreslaaede Bevillinger. Jeg for mit Vedkommende — og jeg tror for øvrigt at kunne tale paa min Gruppes Vegne — har en betydelig Sympati for, at de uheldigst stillede af de paagældende Arbejdere og særlig Ledvogterne faar en noget større Forhøjelse end den, man her har foreslaaet at give dem. En Løn af 2 Kr. er sikkert overmaade lav, og en Forhøjelse med 15 Øre er ingen stor Forhøjelse; vi vil være meget tilbøjelige til at gaa med til, at den bliver noget større.

Hvad der imidlertid afholder mig fra at slutte mig til Underændringsforslaget, er først og fremmest det, at dette Forslag, hvis det gennemføres, egentlig vil skyde en Overenskomst til Side, som er sluttet mellem Ministeren og de paagældende Jernbanefolks Organisationer paa Grundlag af den Forhandlingsret, som disse Organisationer har faaet. Tilstaaelsen af denne Forhandlingsret er maaske en Foranstaltning, om hvis Formaalstjenlighed der kan være delte Meninger, men Retten er nu en Gang givet dem, og naar det er Tilfældet, og de benytter den, og der kommer et Resultat ud deraf, forekommer det mig højst uheldigt at gaa derimod, selv om man synes, det kunde være bedre. Om Resultatet i og for sig er saa daarligt, er der vel ogsaa forskellige Meninger om. I alt Fald hørte jeg i Gaar et Medlem af Socialdemokratiet udtale sig i høj Grad rosende fra denne Plads om Ministeren for offentlige Arbejder — i Modsætning til Justitsmini-